

Mladi – lažna razredna zavest

Vse več se govori o »mladih« kot o izgubljeni generaciji. O generaciji, ki bo dolgoročno na slabšem od generacije svojih staršev. A to pomilovanje »mladih« je vsaj cinično: mladi so namreč na slabšem ravno zato, ker želijo njihovi starši ostati večno mladi, namesto da bi odrasli in prepustili mesto svojim otrokom. In ker so želeli ostati večno mladi, se tudi niso veliko ubadali s prihodnostjo in so zato brez slabe vesti prihodnje generacije še zadolžili. Vse v želji ostati večno mladi.

Vedno znova poslušam: ubogi otroci, nič jim ni dano, nimajo prostora na tem svetu. Služb ni, nimajo možnosti dvigniti glasu. Ena sama žalost. Kot predstavnik generacije 80. lahko le tarnam skupaj z dušebrižniki, ki mi kopljejo grob. Z vsemi tistimi torej, ki kljub tarnanju ničesar ne ukrenejo, da bi se zadeve kam premaknile. Na drugi strani pa so tisti, ki nam ne tarnajo, temveč pokroviteljsko razlagajo, da se ne trudimo dovolj in da je že čas, da se najdemo oziroma si najdemo resno službo. Ker nas resne službe čakajo tako, kot so njih. Težava takšnega diskurza je ujetost v pogled teh večno mladih, obdanih s privilegiji, ki so jih priskrbeli njihovi starši. Ti večno mladi so namreč zase ustvarili svet, kjer ni prostora za mlajše, saj so mladost rezervirali zase. Tako na vzhodu kot na zahodu je bil povojni čas čas obnove in izgradnje lepšega jutri, ki bo predvsem stabilen. Socialna država je bila odgovor na vojno uničenje, ostati večno mlad pa je bil odgovor na neodgovorno početje njihovih predhodnikov, ki so v manj kot pol stoletja sproducirali dve uničujoči vojni. Hkrati pa so ti predhodniki, ki so dvakrat uničili svet, potomcem ustvarili svet, kjer bo vse urejeno in kjer bo prihodnost načrtovana. Delovna mesta na dosegu, hiše in stanovanja, grajena dobesedno po tekočem traku, vsakdo je vedel, da ga čaka pokojnica. Večini baby boomerjev se ni bilo potrebno čisto nič potruditi in še manj znajti.

Vse jim je bilo servirano na pladnju. A to jim ni bilo dovolj. Želeli so vedno več in ker niso imeli občutka za prihodnost – saj so želeli ostati večno mladi – so svet skorajda spravili iz tira. S tem pa postopoma zapravili tudi lastne privilegije.

Najprej so se okoristili z družbeno lastnino, nato smo se pred možnostjo ustvarjanja novih delovnih mest morali skupaj z njimi boriti v imenu nacionalnega interesa in podobnih privatnih interesov, kakršenkoli premik iz comfort zone pa je takoj označen za neoliberalizem, čeprav nihče točno ne ve, kaj to pomeni, razen tega, da pač škodi njihovim privilegijem. Vlada za vlado nikakor ne opazi težave nefleskibilnosti dela in le še povečuje davke, hkrati pa državljani na referendumu zavrnejo malo delo s plebiscitarnimi 90 %. Rezultat je, da vsakdo le še išče načine, kako se izogniti davkom, da mu bo ostalo vsaj nekaj denarja; proračun posledično ostaja brez prihodkov, ki bi jih lahko imel, če bi zares premislili obstoječe stanje. Zdaj, ko ti privilegiji, ki so jih zanje oblikovali njihovi predhodniki, izginjajo, pa zahtevajo od mlajših, da se zanje borimo. Zdaj, ko njihov sistem ni več vzdržan, pa so mlajše uspeli prepričati, da se skupaj borijo za njihove privilegije, in sicer pod pretvezo, da se hkrati borijo tudi zase. Dejansko so njihov generacijski boj prodali kot univerzalen razredni boj. Kot boj proti kapitalu oziroma kot boj za delovna mesta. Razla-

Komentar: Blaž Kosovel

gajo nam, da se moramo boriti za pravice do dela, dejansko pa je to boj za njihova delovna mesta.

Mladi so – smo – izgubljeni le zato, ker se ne zavedamo, da ne moremo delovati in bivati znotraj kategorij naših staršev in njihove ideje večne mladosti. Izgubljeni smo, v kolikor imamo lažno razredno zavest, da se s svojimi starši borimo za isto stvar, v končni fazi za isto idejo mladosti. Zavedati se moramo, da nas ne uničuje sistem kot tak, temveč ravno ti starejši, ki enostavno nočejo odrasti. Hkrati pa nas posiljujejo s svojimi kategorijami, z njihovo mladostjo, ki nikakor ni enaka naši. A časi so se spremenili. Ni več hladne vojne. Ni več železne zavese. Ni več zlobnih komunistov in dobrih kapitalistov. Prav tako ni več gnilega (zahodnega) kapitalizma in dobrega (vzhodnega) socializma. Ekonomija je globalna. Smo del Evropske unije, nostalgija po neobstoječi preteklosti nam ne bo prinesla ničesar. Zloglasni SDS-ovski tweet o zombijih je bil seveda izredno nesposobna PR poteza, a je še kako zadel bistvo problema (ki se ga sicer še najmanj zavedajo ravno SDS-ovci): danes je drug dan, dan, v katerem včerajšnje kategorije sicer še obstajajo, a niso več dejanske, saj onemogočajo osmišljevanje trenutka tukaj in zdaj. Hic Rhodos, hic salta! Naša mladost je drugačna od njihove. Ne pustimo se zavesti. Lažno razredno zavest je treba čim prej odpraviti. ●

Prelistajte stare številke, prebirajte izbrane prispevke:
www.razpotja.si